

RADNÓTI MIKLÓS

**JÁRKÁLJ CSAK,
HALÁLRAITÉLT!**

VERSEK

**A NYUGAT KIADÁSA BUDAPEST
1936**

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2015
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5531-42-2 (online)
MEK-13666

TARTALOM

ISTENHEGYI KERT
ALKONYI ELÉGIA
IRÁS KÖZBEN
HIMNUSZ
BIZALMAS ÉNEK ÉS VARÁZS
DICSÉRET
HAJNAL
ÁPRILIS I.
ÁPRILIS II.
VÁLTOZÓ TÁJ
JÚLIUS
DÉLTŐL ESTIG
EGY ESZKIMÓ A HALÁLRA GONDOL
TEMETŐBEN
HÁBORÚS NAPLÓ
ALVÁS ELŐTT
LOMB ALATT
PARTON
BALLADA
TÖRVÉNY
DECEMBERI REGGEL
HAZAFELE
SZILVESZTER ÉS UJÉV KÖZÖTT
ELÉGIA
JÁRKÁLJ CSAK, HALÁLRAITÉLT

ISTENHEGYI KERT

A nyár zümmögve alszik és a fényes ég
magára vont a szürke fátyolát,
kutyám borzol, fölfordul s elrohan,
megugró árnyat lát a bokron át.

Öreg virág vetkőzi sorra szirmait,
pucéran áll és félig halottan,
gyöngye barackág ropog fölöttem
s terhével lassan a földre rogyan.

Ó, ez a kert is aludni s halni készül,
gyümölcsöt rak a súlyos ősz elé.
Sötétedik. Halálos kört röpül
köröttem egy elkésett, szőke méh.

S fiatal férfi te! rád milyen halál vár?
bogárnyi zajjal száll golyó feléd,
vagy hangos bomba tús a földbe és
megtépett hússal hullsz majd szerteszét?

Álmában lélezkedik már a kert, hiába
kérdzem, de kérdem újra mégis.
Gyümölcsökben a déli nap kering
s hűvösen az esti öntözés is.

ALKONYI ELÉGIA

Ó, alkonyoknak könnyü vétkei:
semmittevés és pillanatnyi csönd;
az álmos hegyek fejére lassan
az este ringató folyókat önt.

A nap zaja elúszik messzire,
lépek s mintha suttogásban járnék,
fut macskatalpaim a tompa fény,
halvány árnyat szűl a vastag árnyék.

Régi halottaimnak húsa fű,
fű és virág s mindenhol meglelem;
vékony illatukkal álldogálok,
s oly megszokott immár a félelem.

Fodrozó füst az ákácok sora,
a hallgató sötét rájukhajolt,
előgurul és tétován megáll
föltartott ujjamon a lomha hold.

Esti béke, téged köszöntelek,
az úton nehéz napom pora száll;
lassú szívemben ilyenkor lágyan
szenderg a folyton készülő halál.

IRÁS KÖZBEN

Csak kígyó undoríthat tiszta fatörzset így,
ha bőrét hagyja rajta, mint engem undorít
e forduló világ és az ordas emberek.
Virágszülőként kezdtem én el, de fegyverek
között neveltek engem gyilkosok s megszoktam
rég a harcot itt és gyáván sosem futottam.

Igaz, jó szerteütni néha, de békében
élni is szép lenne már s írni példaképen.
Bíztatnom kell magam, hogy el ne bujdokoljak,
mert jó lenne messze és műhelyben élni csak.
Ó, véled gondolok most, tollas jobbkezemmel
s egyre jobban értelek, Kazinczy, régi mester.

HIMNUSZ

Gyökér vagy és törzs,
teli lomb s gyümölcs,
hús fuvallat vagy
s meleg nap érlelő,

kötöző gyökér,
iramodó vér,
vékonyszárú törzs,
széllel barátkozó,

karom lombja vagy,
karomba szaladj,
mellem virága,
szívemen takaró,

ébresztő napom
s napos hajnalon
lombom gyümölcse,
mellettem ébredő,

mellettem alvó,
szívemre hajló
jó nyugalom vagy,
csöndesen dobogó,

szépszavú forrás,
kezdő sikoltás,
szárnyas lehellet,
lélekkal szálldosó,

árnyékban éles
fény vagy és ékes
árnyék a fényben,
s felhő is, füstölő,

csukódó pillán
utolsó villám,
nyíló testeddel
karolón ringató.

Te harcon áldás,
búvó mosolygás,
aki a földön
régen fehérülő
csontjaimban is majd
ott bujkálsz mindörökkön.

BIZALMAS ÉNEK ÉS VARÁZS

(Éjjel)

Nem alszik még a fa,
benéz az ablakunkon;
most is, mint minden éjjel
pislog s vigyázza vélem
Fanni könnyű álmát.

Alvó arca körül
csillog és ring a párna,
haja két kósza szála
csiklándja orromat.

(Hajnal)

Halk hangot ad a fény,
a párkány éle pendül
s Fanni már a földre lép,
száján hosszúszerű, szép
mosolygás hajladoz.

Úgy jár-kelel és füttyöl,
mint ünneplő boldogok,
haja és inge lobog
s kezdi vad nappalát!

(Varázs)

Paskold hajnali víz
és szárogasd gyermeki nap!
Úgy illesd ajakát kóbor
szellő, mint az aranyló bor
rég szomjuhozókét!

Mert vad, vad a nappal,
útjain fázik a lélek,
védd meg és símogasd ének,
szálas gondjai közt.

DICSÉRET

Fénylő ajkadon bujdokoló nap
a mosolyod; szelíden süt rám és meleg.
Hangodra kölyökként sikoltanak
a záporoktól megdagadt kis csermelyek.

Pillantásodtól nő a fű, kihajt
a száraz ág és tőled piroslik a vér.
Ha meghalsz, meghalok; porainkból
egyszerre sodor majd forgó tornyot a szél.

HAJNAL

Lassan száll a szürke és a kék még
lassabban szivárog át az égen,
homályban áll az erdő s minden ág
puhán mozog, úgy mint a vízfenéken.

A szürkeség eloszlik, győz a kék,
minden égi füstöt magába fal
s a dúdoló hajnal elé szalad
két fiatal fa, sötét lábaival.

Harsány firtökben lóg a fény s a táj
sok ág-bogán ökörnyál lengedez,
ragyogva lép az erdő szerteszét,
lépte vidám és egyszerre lenge lesz,

nedves fején a nappal táncba kezd
s a réten nem jöhet most senki át;
ezüst halakat virágzik a tó
és az éleshangú reggel így kiált:

halihó ha-hó ha-hó halihó!

ÁPRILIS I.

Ragyogó rügyre ült le most a nap
s nevetve számárfület mutogat.
Madárfi erre eltátja csőrét,
hunyorg feléje a nevető rét
s a bárány is csodálkozik. Csoda,
hogy nem billen ki száján fogsora.

*

Ragyogó rügyön álldogál a nap,
indulni kész, arany fején kalap.
Fiatal felhő bontja fönt övét
s langyos kis esőt csorgat szerteszét,
a rügy kibomlik tőle és a nap
pörögve hull le és továbbszalad.

ÁPRILIS II.

Április aranyként
hull a fán át,
a bujdosó
levélke szopja ágát,

sikongó hangot ad
s lihegve nő
körül a fű
és peng a sziklakő,

fáról szirom hull,
csippenti szél,
sok katona
vígán mendegél,

por száll, bombás gép száll
a por felett,
gáz pólyálja
a gyöngye gyermekét,

föld emészti el majd
s ha jó a nyár,
virágot hajt
szívéből a halál.

VÁLTOZÓ TÁJ

Tócsába lép a szél,
füttyent és tovafut,
hirtelen megfordul
s becsapja a kaput.

A tócsa laposan
pislant s a lusta fák
madaras szájukat
hirtelen kinyitják.

Összevissza zaj lesz,
még a lomb is mormog,
épülnek a porban
porból kicsi tornyok.

Megáll az úton a
mókusbarna barát
és fölötte barnán
egy mókus pattan át.

Aztán figyelmesen
mi mozdult: megmered,
a táj nagy kalapként
hordozza az eget.

Mire újra mozdul,
csaknem minden nyugodt,
bokorba bútt a szél
s aludni készül ott.

Nevetni kész a rét,
mosolygós és kövér,
gyöngén ring ahonnan
asszonyom jődögél.

Meglát, szalad felém
a fű közt és a nap
szétfutó hajába
arany csíkot harap.

Körben egyre tisztul
és folyton csöndesül,
az elkergetett fény
mindenre visszaül

és mi nagy kalapként
hordozta az eget:
fedetlen áll a táj
s felhővel integet.

JÚLIUS

Ilyen hőség sem volt itt már régen,
mesélik, még a vaj is elalélt
és olvadni készült lenn a jégen

ma délelőtt még s most beborult. Már
aprót söpör a ház előtt a szél
s körül minden figyelmesen föláll

a tolongó porban s záport remél.
A nyugágy háta is hassá dagad
és elszakad a szárító kötél.

Két ing repül el róla, két madár,
utána kap a szolga kerítés
és csúnya szájjal szitkot kiabál.

Mindent elhord a szél s a kert haját
hosszú ujjakkal, hosszan húzza ki
és a hasaló kerten úgy fut át,

hogy villámlik sarkának friss nyomán
s a vastaglábu dörgés léptitől
kék foltokat mutogat a homály.

Sűrű szagok csúszkálnak szét elébb,
a felhő később érkezik, köszön
s a száját nagyratató kertbe lép.

Körültekint ott, pislant komolyan,
villogó zápor zuhan belőle
és mint hulló szög, a csöppje olyan.

(Elállt az eső s a szűk csatornán
víz zúg. Visszatér és hajladozva
jár a gyöngye fény a fa ormán.)

DÉLTŐL ESTIG

(Költői gyakorlat)

Mosoly

A vastag déli nap a fán addig tolong,
amíg a lombon át kis piszokba nem lép.
A kis piszok fölött hét kis legyecske dong.

Hőség

A rozsdás tyúkok gödrükben elpihennek,
kakas kapar csupán.
A tyúkok hunyt szemén a hártya oly fehér,
mint most e délután.

Pislogás

Itt alszik kedvesed
és vele alszik lába nagyujján a légy is.
Vigyázz! fölneveted.
Olyan símogató a világ néha mégis.

Riadalom

A héja fekete kört ír az égre fel,
fölrriad az udvar és sápadt port emel.
Minden fölfelé néz, kinyílnak a szemek,
a dúc két léce közt a könnyű toll remeg.

Alkonyodik

A délután szakálla nagyranőtt
s motyog belé, úgy mint a gyöngye vén.
Aludna már, hát kérdi az időt.
S a kút felel: esti itatáshoz
pántos vödör csattan a fenekén.

Búcsúzó

Fölbred most a táj,
megered a szava,
madarakkal fején
meghajlik könnyedén
s csörögni kezd a fa.

Sötétedik

Torony költi még hitét fehérén,
de langyos este mossa már tővét.
Figyelj. Semmi sem mozdul az égen,
mégis szirmokban hull a vaksötét.

EGY ESZKIMÓ A HALÁLRA GONDOL

Olyankor vagyok csak boldog én,
mikor fölszáll a hajnali köd
és ringatózom benne félig ébren,
míg a nagy nap szenderegve még,
fölfele lépked az égen.

Mert éjjel fúró férgek árja rémit,
miattuk fekszem ébren én itt,
hideg húsuk érzem húsomban
s csiklándós lábam szára csontján
az összeforrt szilánk is újra roppan.

Ébren fekszem én itt és kérdezem: lehet
nehezebben élni életet?
a tél hideg s kevés a rongya,
medvényi gond áll most mögöttem,
meleg bőrök és csizmák lomha gondja.

És álltam soká a tenger sík jegén,
kunyhómban nem volt étel, se prém,
kövér halak kerülték horgom,
hálóm a szél könnyen lengeté;
minden új gond túltett a régi gondon

s túltesz ma is! és ha olvad nyáron át,
mikor űzöm, ízes vad nyomát
követve illó kis ételem,
akkor is gond olvad alattam
s gondokkal alszik a fáradt értelem.

Olyankor vagyok csak boldog én,
mikor fölszáll a hajnali köd
és ringatózom benne félig ébren,
míg a nagy nap szenderegve még
fölfele lépked az égen.

TEMETŐBEN

Illendően gyászol e föld:
nem mutogatja gyászát,
nem száll bánat a rögre;
csak fényes héja ropog
szomorúbban az esti
kenyérnek s a tengerek
lassúdad reggeli tánca
lett nehezebb, de jól tudod,
ez sem örökre.

Halottaival úgy bánik e föld,
ahogyan kimenős matrózok
a kocsmák poharával,
ha fölforr bennük a nyelt rum:
hosszan nézegetik,
aztán odacsapják!
Igy bánik a testtel e föld is.

De elnyugszik a zajgás;
te tudod és tudom én,
mint van az!

Csöndes beszédben évek
és évszázak után is
élőkről szólnak először,
holtakról azután csak,
de róluk hosszasabban,
s a szavakon lassan
csörög az örök koszorúk levele
s ebből tenéked is jut,
ki földbeszállsz és néma
emlékedet óvja
majd az időtlen idő!

HÁBORÚS NAPLÓ:

1. HÉTFŐ ESTE

Immár a félelem sokszor szíven érint
és néha messzi hír csak néked a világ;
egyre régibb emlékként őrzik gyermeki
korod a régi fák.

Gyanakvó reggelek s vészes esték között,
háborúk közt élted le életed felét
s most is ellened hajló szuronyok csúcsán
villog a rend feléd.

Még álmaidban néha fölötlik a táj,
verseid hona, hol szabadság illan át
a réteken és reggel, ha ébredsz, hozod
magaddal illatát.

Ritkán, ha dolgozol, félig és félve ülsz
asztalodnál. S mintha élnél lágy iszapban,
tollal ékes kezed súlyosan mozdul és
mindig komorabban.

A világ új háborúba fordul, éhes
felhő falja föl egén az enyhe kéket,
s ahogy borul, úgy féltve átkarol s zokog
fiatal feleséged.

2. KEDD ESTE

Nyugodtan alszom immár
és munkám után lassan megyek:
gáz, gép, bomba készül ellenem,
félni nem tudok és sírni sem,
hát keményen élek, mint a hideg hegyek
között útépitők,

akik, ha könnyü házuk
fölöttük összedől elaggva,
újat raknak és közben szagos
forgácson alusznak mélyeket
s reggelente fényes és hideg patakba
mártják be arcukat.

*

Magosban élek s kémlelek:
körül borul.
Mint hajónak ormán viharban,
villám fényinél

kiált az őr, ha partot látni vél,
úgy vélek én is, mégis partokat és
l é l e k!

kiáltok fehér hangon én is.

És hangomra fölragyog
és hangom messzehordja
hűvös csillag és hűvös esti szél.

3. FÁRADT DÉLUTÁN

Az ablakon haldokló darázs repül be,
alvó asszonyom álmában beszél,
a barnuló felhők széleire fehér
fodrokat fú a gyöngye szél.

Miről beszélhetek? tél jön s háború jön;
törten heverek majd, senkise lát;
férges föld fekszik szájamban és szememben
s testem gyökerek verik át.

*

Ó, ringó délután, adj nyugalmat,
lefekszem én is, később dolgozom.
Naped fénye már a bokrokon lóg,
s amott az este jó a dombokon.

Felhőt öltek, vére hull az égen,
lenn, parázsló levelek tövében
ülnek a borszagú, sárga bogyók.

4. ESTELEDIK.

A síkos égen ereszkedik a nap,
korán jön végig az úton az este.
Jöttét az éles hold hiába leste:
kődöcskék hullanak.

Ébred a sövény, fáradt vándorba kap,
az este a fák ága között forog
és egyre dong, míg épülnek e sorok
s egymásra hajlanak.

Csendes szobámba rémült mókusz pattan
és itt két hatodfeles jambusz szalad.
Faltól ablakig, egy barna pillanat
s eltűnik nyomtalan.

A röpke béke véle tünt; hallgatag
férges másznak szét a messzi réteken
és lassan szerterágnak a végtelen
sorr fekvő holtakat.

ALVÁS ELŐTT

A dinnye húsát már belehelte az ősz,
nem harsan késem jó éle nyomán, csak bölcs
szavakat ejteget s szeliden reped el,
de a szilvák arany ölen még feszesen
ül a mag! Ó, ének dicsérjen két gyümölcs,
olcsó vacsorák dísze, kilós eledel!

És ének dicsérjen szegényt etető nyár,
asztalomon maradékok: száraz magok,
kis halom gyümölcs, már kukaccal ékesen,
de új gyümölccsel jó a hűvösujju ősz,
ázott hajában hét halott bogár ragyog
és lopva osztogat, nem hallik lépte sem.

(Míg én gyümölccsel és verssel bíbelődöm,
addig asszonyom elaludt heverőjén,
szertehagyva esti tettei dús sorát:
angol nyelvkönyv, hajának csattja, hús tea.
De motozásomra úgy ébred és ragyog
s úgy vetkezi álmát, mint gyermeki tündér,
vagy alvó virágunk, ha az ablakon át
rásüt a betolongo, déli verőfény.)

LOMB ALATT

Kora reggel óta csöndben heverek én,
balról a diófa, jobbról kiterítve
háborút ujságol a vérszagú ujság.
Keresztülsüt a nap a dió levelén,
erős ere látszik. Óreg fa ez itt, de
kemény hóna alatt meglebben egy új ág.

Nézek rá, visszanéz; kissé reszket a fa,
gyöngé csúcán gyermek szellőcske üldögél.
Fülemre fordulok és hallom, alattam
fészkeben megmozdul, nőni akar s puha
földet kaparász az ezerujju gyökér
és a tücsökugrás kicsi zaja pattan.

*

Nézd, fut a rigó, fujd fel a tollát,
gyere le szellő,
már hajlik az ág,
fut a béke is, zizzen az ujság
gyere le szellő,
dagadj viharrá,
lépj rá a lombra, szakadj le alá.

Gyere le szellő,
már hajlik az ág,
elfut a béke s kigyúl a világ.

PARTON

Felhőbe alkonyult, sebes sötétség
szállott a parton hullongva végig,
lencsés a víz és alatta sík halak
készülnek lassan elpihenni s máris
sűrű és sötét vizekbe siklanak.

S felhőiből kilép a nap, tört lábát
a hűvös vízbe mártja, szinte loccsan,
fölbred minden újra és az álmos
part fái kormos ingüket ledobják
s pucér szárukra lenge pára szálldos.

Hideg már a víz a napnak, elvonul
és szipogva alszik minden újra el,
tücskök lélekzetén alszik a vidék
s álmában szól: kezük szivükre téve,
szavára fölriadnak az estikék.

Ősz van, - gurul az álomi szó s telek
igérete száll távol hegyek ormán.
Ülök, a nedves szél arcon simogat,
a rendre gondolok s szemem mögött
igáslovak üznek vad kocsisokat.

(A parton hosszú testtel macska izgul,
púpoz, majd eltűnik: a fűben apró
zizzenés emlékszik kis testére még,
álom szökell át most a réten és
alsó karomra s onnan szememre lép.)

BALLADA

Nyitott szájjal szalad a gyilkos,
szájából röpköd a lihegés.

A hóba mélyet ír és felfüstöl a vér
s a csiklandós kés szivéig ér a holtnak.

És fölötte összehajolnak
a hallgatag hó s a pletyka szél.

TÖRVÉNY

Darvak írkálnak változó
betűket az égre s hangjuk
úgy potyog, kopogva, mint a jég,
utánuk pillant most az ég
s megáll a támolygó idő.

Az ősz emlékké válik és
szikrázva élesül a szó
mit lomb közt pirosan ejt a szél,
szinte fütty már, mi ide ér,
olyan sikoltva ejti el.

Mert fagy készül itt, utána
hull a hó majd s alákerül
kegyetlen a földi mozgalom,
de bujdos ott s egy hajnalon
az új fű kidugja törét.

Törvény ez, eddig ér; erős
a tél, de sűrű lázadás
tör majd belőle föl tömötten.

Velünk tartasz-é? - mögöttem
súgva kérdez így a tájék.

Bólintok s érzem arcomon
elégedett szelét, piros
láng a lomb és int, hogy nem felejt.

Figyelj te is. Levelet ejt
eléd is. Várja válaszod.

DECEMBERI REGGEL

A vastag ég szobánkba lép
és puhán feldőlnek tőle mind
aprócska tárgyaink.

Ó, vasárnap reggel, te édes!
hat érdes reggel gondja ring
s kiúszik ablakunkon.

Mert hó ragyog kint és pehely
szöszös pehelyre szálldos újra,
fehérre hófehér.

Az utcai csenden át gyerek
piroska orráról beszél
sok gyöngyös szippanás.

Ó, lassú ébredés, óra
csengése nélkül, jó pizsmogás
és hűvös, tiszta ing.

S mint a szabadság szerszámai,
csendben várnak ránk léceink
mélázó szíjaikkal.

*

Az ég a földig ér!
vonulj a hallgatag erdők felé
komisz jövőd úgyis kísér
és sorsod úgyis lankadó,
mint holtrasebzett őzeké.

És holnap már lehet,
hogy utólszor tétováz ajkadon
elillanó lehelleted
s halott arcodra sávokat
a hulló bombák árnya von.

HAZAFELÉ

Enyhe lejtő és sziszegő hó
visz tova s pattog a
megrakott fákon az ág.

Két hófaru őz fut a zajtól
s leveri a teli
fákról a bő takarót

s a hó kezd mindenhol a hóra
zuhanni és Fanni
kicsit ijedten néz rám.

Hull az alkony, siklik a hóléc,
vonuló nyoma jó
jeleket hagy az úton

s a táj kemény arcára puha
sötét száll s körénk áll
az álmos erdő lassan.

Tűnik a nappal, útja villan,
lusta folt fönt a hold
s tömötten néz a fán át,

ritkul az erdő, a fekete
feketébb és enyhébb
lilaszín lesz a fehér.

Tündér vasárnap tűnik el most
s a városnak sáros
útja síró szakadás,

vállakra kerülnek a lécek
s íme már, mint a sár
a hétfő úgy ragad ránk.

SZILVESZTER ÉS UJÉV KÖZÖTT

(Este)

Tűnik ez az év is, hűvösen mosdik meg
utána a lélek és fagyosan kéklík
s már színéről emlékszik
az évre, csak mint a gyermek úgy
és újat nem köszönt, mert nem vár semmire,
a piros szabadság tán nem jön el soha,
számára csak mostoha
év lehet ez és tétova táj.

(Éjtszaka)

Ó, felejt a lélek és örömtelen jön
veled fiatal év. Fájt csak és nem hős már,
mint régen: erős vár
volt és kincses város a dombon.

(Hajnal)

Város a dombon és bűgő harsonaszó.
Igyekezz lélek még, légy újra hatalmas,
mert éget, mint hideg vas
a sorsod és olyan konok is,
igyekezz lélek és
törj föl fiatal év.

(Reggel)

Úgy állok partodon fiatal év,
mint egyszer hajón az Ádrián,
szigorú hajnal volt és karmos ég,
eső tapintott a vízre jó
tenyérrel és eltakarta tükrét.
Míg lassan indult a nagy hajó
s orrán halkán repedt a szürkeség,
halászok álltak a parton ott,
magányos lelkek, órjas kezekkel.
Úgy állok én is, magányos lélek itt,
repedj szürkeség, s törj föl fiatal év.

ELÉGIA

Már arrafelé is őszi, ahol
a szabadság zászlai hullanak,
lobogó vér fut parázs avarra
s alatta rémülten fészkel a mag;

fáradt megfoganni! És ha mégis:
földbevert bitó, hősi test, avagy
harci gép dülja fel meleg helyét
s meztelen várja, hogy jöjjön a fagy.

Várak és fűszálak perzselődnek,
vadul rohanó halál szele kél,
délben a füst és pernye közt vakon
röppen a fölriadt szárnyasegér.

Világíts, távol égő tartomány!
hideg van, markos sötét kavargó,
sápadt fák alatt hosszan vacognak
tegnap még símogató patakok.

Őrizz magány, keríts be lusta ősz,
új szégyent ró szívembe az idő,
s rágódva régi, díszes őszökön,
konokon élek, szívós téli tő.

A lélek egyre többet elvisel,
holtak között hallgatag ballagok,
Újszülött rémek s hitek kísérek
és a vándorlófényű csillagok.

JÁRKÁLJ CSAK, HALÁLRAITÉLT

Járkálj csak, halálraitélt!
bokrokba szél és macska bútt,
a sötét fák sora eldőlt
előtted; a rémülettől
fehér és púpos lett az út.

Zsugorodj őszi levél hát!
zsugorodj, rettentő világ!
az égről hideg sziszeg le
és rozsdás, merev füvekre
ejtik árnyuk a vadlibák.

Ó, költő tisztán élj te most,
mint a széljárta havasok
lakói és oly büntelen,
mint jámbor, régi képeken
pöttömnyi gyermek Jézusok.

S oly keményen is, mint a sok
sebtől vérző, nagy farkasok.